

mod et af ham ydet Vederlag, skal beskattes som Arv. Det ærede Medlem ankede over, at en Mand ikke skulde have Lov til at testamentere f. Eks. en god Ven et Par Tusinde Kr., uden at Vennen skulde beskattes efter højeste Skala. Ja, det kan jo være meget kedeligt for den gode Ven, men alle vi andre, som ikke have den Glæde at være gode Venner med vedkommende Arvelader, synes dog, at han staar ham temmelig fjernt, saa fjernt, at han nok kan betale efter den yderste Skala.

Maa jeg med det samme gøre opmærksom paa en i Betænkningen indløben Fejl og bede om Undskyldning for, at jeg ikke har omtalt den før. I Ændringsforslag Nr. 12 til § 5 af Udvalget staar: „Har Erhververen ydet Vederlag til Modtageren, kan dette Vederlag fradrages.“ Der skal selvfølgelig staa „Arveladeren“. Ellers er Ændringsforslaget meningsløst. Jeg beder om, at dette maa blive rettet herved.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) ønskede, hvad han har udtrykt i et Ændringsforslag, at ogsaa Indbo skulde fritages. Der kan være noget deri. Hvis det er et Indbo hos en meget fattig Familie, spiller det en vis Rolle, men det har da heller ikke saa stor Værdi. Men naar det, som det i hvert Fald oftere er Tilfældet, gælder mere velstaaende Folk, har Indboet i Virkeligheden en Værdi ogsaa for Modtageren. Som oftest bliver det vel realiseret, og bliver det ikke det, har dog Modtageren Brug for det, saa der ingen Grund er til at fritage det.

Det Ændringsforslag, som er stillet udenfor Betænkningen af det ærede Medlem i Forbindelse med det ærede Medlem for Slagelse (Lange), og som gaar ud paa, at der ingen Afgift svares af Arv, der tilfalder Hospitaler og andre velgørende Stiftelser, maa det ærede Medlem være kommet til at tænke paa lidt sent, siden han i sine Ændringsforslag ellers mener, at saadan Arv bør beskattes med 5 pCt. Regeringsforslaget gaar ud paa at nøjes med en Beskatning af 6 pCt., og det mener jeg, man kan blive staaende ved.

De fleste Ændringsforslag, der ere stilledes af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, kan jeg forbigaa, da Ministeren har omtalt dem, men jeg skal dog gøre et Par Bemærkninger til enkelte af dem. Med Hensyn til Nr. 9 udtalte Finansministeren, at det var en mærkværdig Maade at løse Spørgsmaalet om Lens- og Stamhuses Overgang til fri Ejendom. Jeg kan ganske tiltræde disse Udtalelser, i hvert Fald synes jeg, at det er besynderligt at

ville forsøge en Løsning paa en Lov som denne, en Løsning, som vilde medføre, at der gik maaske 1,000 eller 2,000 Aar, inden man fik disse Værdier realiserede saa langt ned, at de omtrent forsvandt. Under Nr. 10 er der stillet et Ændringsforslag om Arveforskud, et Forslag, der er tiltraadt af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Det gaar ud paa, at det Forskud, der skal svares Afgift af, skal være udtrykkelig konstateret ved testamentariske Bestemmelser eller paa lignende Maade. Naar man retter sig efter den Bestemmelse, som findes i Forordningen af 21. Maj 1845 om, at de øvrige Arvinger maa godkende de Forskud, Gaver o. s. v., der ere ydede, scm værende Arv i Forhold overfor dem, forekommer det mig, at der ogsaa bør betales Afgift af dem.

Under Nr. 22 har samme Mindretal foreslaaet, at 3die Stykke af § 21 udgaar. Dette Stykke gaar ud paa at fastsætte Regler for, hvorledes en Afgift skal beregnes, naar det i Testamentet er bestemt, hvilken Sum der skal udbetales til en bestemt Arving uden Afkortning i Afgiften. Jeg ser ikke rettere, end at, hvis man følger det ærede Medlem, vil man gøre Beregningen endnu mere besværlig, end den er efter Forslaget. Regelen maa jo være, at det Beløb, der gaar ud af Boet, i Virkeligheden er den egentlige Arvelod. Naar Lovforslaget fastsætter en lempelig Beregningsmaade, som ganske vist vil bringe lidt mindre Indtægt i Statskassen, kan jeg ikke se andet, end at det vil være heldigt, al den Stund det ellers vilde være ret vanskeligt at beregne, hvilken Afgift en saadan Lod skulde svare.

Endelig omtalte det ærede Medlem Forholdet med Hensyn til Livrenter og Livsforsikringer, Forhold, som falde ind under § 5 a. Jeg kan ikke indse, at der bør være nogen som helst Forskel, om en Mand anvender de Penge, han kan faa tilovers, til at sætte i Sparekassen eller lægge paa Kistebunden og derved samler sig en Formue, eller han anvender den til Livsforsikring. I begge Tilfælde komme de hans efterlevende til gode, og der er ingen Grund til, at man i det ene Tilfælde skulde svare Arveafgift og i det andet ikke. Jeg maa derfor stadig mene, at disse Ting med Rette bør falde ind under Arvebeskatningen. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds nævnede i denne Forbindelse, at dersom en Mand laante en anden Mand 1,000 Kr. paa Vilkaar, at han skulde have 2,000 Kr. igen i Form af en Livsforsikring, var det urimeligt, at han skulde